

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

31. ledna 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Příslušnost vystavujícího justičního orgánu – Článek 47 druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie – Právo na přístup k soudu, který byl předem zřízen zákonem – Možnost vydat nový evropský zatýkácí rozkaz na tutéž osobu“

Ve věci C-158/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) ze dne 9. března 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 11. března 2021, v trestním řízení proti

Lluísovi Puig Gordimu,

Carlesovi Puigdemont Casamajóvi,

Antonimu Comín Oliveresovi,

Claře Ponsatí Obiols,

Meritxell Serret Aleu,

Martě Rovira Vergés,

Anně Gabriel Sabaté

za účasti:

Ministerio Fiscal,

Abogacía del Estado,

Partido político VOX

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

* Jednací jazyk: španělština.

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda, C. Lycourgos, E. Regan, P. G. Xuereb a L. S. Rossi, předsedové senátů, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, N. Piçarra, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele a J. Passer, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. dubna 2022,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za L. Puig Gordiho: S. Bekaert, advocaat, a G. Boyé Tuset, abogado,
- za C. Puigdemont Casamajó: G. Boyé Tuset, abogado,
- za A. Comín Oliverese: G. Boyé Tuset, J. Costa Rosselló a I. Elbal Sánchez, abogados,
- za C. Ponsatí Obiols: G. Boyé Tuset a I. Elbal Sánchez, abogados,
- za M. Rovira Vergés: A. Van den Eynde Adroer, abogado,
- za A. Gabriel Sabaté: B. Salellas Vilar, abogado,
- za Ministerio Fiscal: F. A. Cadena Serrano, C. Madrigal Martínez-Pereda, J. Moreno Verdejo a J. A. Zaragoza Aguado, fiscales,
- za Partido político VOX: M. Castro Fuertes, abogada, a M. P. Hidalgo López, procuradora,
- za španělskou vládu: S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis a M. J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnkyně,
- za belgickou vládu: M. Jacobs, C. Pochet a M. Van Regemorter, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: F. Matthis a B. Renson, avocats,
- za polskou vládu: B. Majczyna, jako zmocněnec,
- za rumunskou vládu: E. Gane a A. Wellman, jako zmocněnkyně,
- za Evropskou komisi: J. Baquero Cruz a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. července 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení zahájeného proti Lluísovi Puig Gordimu, Carlesovi Puigdemont Casamajóvi, Antonimu Comín Oliveresovi, Claře Ponsatí Obiols, Meritxell Serret Aleu, Martě Rovira Vergés a Anně Gabriel Sabaté.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 6, 8 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní:

„(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

[...]

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.

[...]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie [...], zejména v kapitole IV [VI] uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkací rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.

[...]“
- 4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“
- 5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví důvody pro odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu.
- 6 Článek 6 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí stanoví:
„Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkácího rozkazu podle práva tohoto státu.“
- 7 Článek 8 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí informace, které musí obsahovat evropský zatýkácí rozkaz, a upřesňuje, že evropský zatýkácí rozkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu.
- 8 Článek 15 odst. 2 a 3 tohoto rámcového rozhodnutí zní:
„2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací [...]
3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

Belgické právo

- 9 Článek 4 zákona ze dne 19. prosince 2003 o evropském zatýkáčím rozkazu (*Moniteur belge* ze dne 22. prosince 2003, s. 60075), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení, uvádí:
„Výkon evropského zatýkácího rozkazu se odmítne v následujících případech:
[...]
5° existují-li závažné důvody se domnívat, že výkon evropského zatýkácího rozkazu by měl za následek porušení základních práv dotčené osoby, která jsou zakotvena v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

Původní řízení a předběžné otázky

- 10 V rámci původního trestního řízení vydal předkládající soud Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) dne 14. října 2019 evropský zatýkácí rozkaz na C. Puigdemont Casamajó a dne 4. listopadu 2019 evropské zatýkácí rozkazy na A. Comín Oliverese, L. Puig Gordiho a C. Ponsatí Obiols.
- 11 Belgické království zahájilo řízení o výkonu evropských zatýkáčích rozkazů vydaných na C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliverese a L. Puig Gordiho.

- 12 Tato řízení byla v rozsahu, v němž se týkala C. Puigdemont Casamajó a A. Comín Oliverese, přerušena poté, co se stali členy Evropského parlamentu.
- 13 Usnesením ze dne 7. srpna 2020 odmítl Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) vykonat evropský zatýkácí rozkaz vydaný na L. Puig Gordiho.
- 14 Předkládající soud uvádí, že toto rozhodnutí vycházelo z konstatování, že nebyl příslušný rozhodnout o trestních stíháních L. Puig Gordiho, a tudíž vydat tento evropský zatýkácí rozkaz. Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu) se s odkazem na judikaturu Soudního dvora týkající se pojmu „justiční orgán“ ve smyslu článku 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, na body 8 a 12 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, na rozsudek ESLP ze dne 2. června 2005, Claes a další v. Belgie (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), a na belgické právní předpisy v tomto ohledu domníval, že může rozhodnout o tom, zda je vystavující justiční orgán, tedy předkládající soud, za tímto účelem příslušný. Na základě stanovisek Pracovní skupiny pro svévolné zadržování (dále jen „GTDA“) ze dne 25. dubna a 13. června 2019, rozsudku ESLP ze dne 22. června 2000, Coëme a další v. Belgie (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296), rozsudku ESLP ze dne 2. června 2005, Claes a další v. Belgie (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), bodu 12 odůvodnění uvedeného rámcového rozhodnutí a ustanovení belgického a španělského práva dospěl Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (nizozemskojazyčný soud prvního stupně v Bruselu) k závěru, že předkládající soud není příslušný.
- 15 Belgické státní zastupitelství podalo proti usnesení ze dne 7. srpna 2020, které je uvedeno v bodě 13 tohoto rozsudku, odvolání ke cour d'appel de Bruxelles (Odvolací soud v Bruselu, Belgie), který toto odvolání zamítl rozsudkem ze dne 7. ledna 2021.
- 16 Podle předkládajícího soudu posledně uvedený rozsudek odkazuje na zprávu GTDA ze dne 27. května 2019, na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva citované v bodě 14 tohoto rozsudku a na dokument týkající se příslušnosti předkládajícího soudu, který byl na žádost belgického státního zastupitelství poskytnut soudcem trestního senátu posledně uvedeného soudu. Na základě těchto skutečností cour d'appel de Bruxelles rozhodl, že příslušnost předkládajícího soudu rozhodnout o L. Puig Gordim nemá výslovný právní základ, a dovedl z toho, že výkon evropského zatýkácího rozkazu, který byl na L. Puig Gordiho vydán, ohrožuje jeho základní práva. Dále měl za to, že je třeba zohlednit mimořádně závažné nebezpečí porušení presumpce nevin.
- 17 V tomto kontextu předkládající soud uvádí, že musí zejména určit, zda může na L. Puig Gordiho vydat nový evropský zatýkácí rozkaz poté, co byl výkon předchozího evropského zatýkácího rozkazu odmítnut, a zda musí ponechat v platnosti či zrušit evropské zatýkácí rozkazy vydané na další obžalované v původním trestním řízení.
- 18 V tomto ohledu má předkládající soud na prvním místě za to, že vykonávající justiční orgán není podle unijního práva oprávněn přezkoumávat příslušnost vystavujícího justičního orgánu. Případná nepříslušnost totiž podle jeho názoru nepředstavuje důvod odmítnutí stanovený rámcovým rozhodnutím 2002/584 a je třeba jej odlišovat od neexistence postavení „justičního orgánu“ ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Odmítnutí vykonat evropský zatýkácí rozkaz přitom nemůže být podle jeho názoru založeno na důvodu odmítnutí, který je stanoven pouze ve vnitrostátním právu.

- 19 Předkládající soud na druhém místě uvádí, že belgické soudy nemají pravomoc vykládat španělské právo. V projednávaném případě navíc belgické soudy podle jeho názoru vyložily toto právo nesprávně, když vycházely mimo jiné ze stanovisek pracovní skupiny GTDA, která nebyla zřízena na základě mezinárodního práva a jejíž názory nevyjadřují postoj Rady OSN pro lidská práva. Uvedené soudy naproti tomu opomněly zohlednit několik rozhodnutí předkládajícího soudu, která se týkají jeho vlastní příslušnosti, a potvrzení této příslušnosti rozsudkem Tribunal Constitucional (Ústavní soud, Španělsko) ze dne 17. února 2021.
- 20 Na třetím místě předkládající soud uvádí, že belgické soudy měly před rozhodnutím o výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného na L. Puig Gordiho požádat o doplňující informace podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 21 Na čtvrtém místě má předkládající soud za to, že existence závažného nebezpečí porušení základních práv osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, nepředstavuje důvod pro odmítnutí výkonu uvedený v tomto rámcovém rozhodnutí. Soudní dvůr tak připustil takový důvod odmítnutí na základě čl. 1 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí pouze pod podmínkou, že jsou ve vystavujícím členském státě prokázány systémové či celoplošné nedostatky.
- 22 Za těchto podmínek se Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Umožňuje rámcové rozhodnutí [2002/584], aby vykonávající justiční orgán odmítl předání osoby, jež byla vyžádána prostřednictvím evropského zatýkácího rozkazu, na základě důvodů odmítnutí, které jsou stanoveny v jeho vnitrostátním právu, avšak nejsou jako takové uvedeny v tomto rámcovém rozhodnutí?
- 2) Pro případ, že bude odpověď na předchozí otázku kladná, a pro účely zajištění řádného vyřízení evropského zatýkácího rozkazu a náležitého uplatnění postupu stanoveného v čl. 15 odst. 3 rámcového rozhodnutí [2002/584]:
- Musí vystavující justiční orgán ověřit a zkoumat právo jednotlivých [členských] států, aby mohl vzít v úvahu případné důvody odmítnutí evropského zatýkácího rozkazu, které nejsou uvedeny v rámcovém rozhodnutí [2002/584]?
- 3) Ve světle odpovědi na výše uvedené otázky a s ohledem na čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584], podle kterého se příslušnost vystavujícího justičního orgánu pro vydání evropského zatýkácího rozkazu určuje podle práva vystavujícího [členského] státu:
- Je třeba vykládat čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2002/584] v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán může zpochybnit příslušnost vystavujícího justičního orgánu k jednání v dotčené trestní věci a odmítnout předání z důvodu, že vystavující justiční orgán není podle jeho názoru příslušný k vydání evropského zatýkácího rozkazu?
- 4) V případě, že by vykonávající justiční orgán byl oprávněn posuzovat, zda jsou ve vystavujícím [členském] státě dodržována základní práva vyžádané osoby:
- a) Umožňuje rámcové rozhodnutí [2002/584], aby vykonávající justiční orgán odmítl předání vyžádané osoby z důvodu, že na základě zprávy pracovní skupiny, kterou předložila vyžádaná osoba, dospěje k závěru, že existuje nebezpečí porušení jejích základních práv ve vystavujícím členském státě?

- b) Pro účely předchozí otázky, představuje taková zpráva objektivní, spolehlivý, přesný a řádně aktualizovaný údaj, kterým lze ve světle judikatury Soudního dvora odůvodnit odmítnutí předání vyžádané osoby na základě vážného nebezpečí porušení jejích základních práv?
- c) V případě, že bude odpověď na předchozí otázku kladná, jaké důkazy vyžaduje unijní právo, aby mohl členský stát dospět k závěru, že ve vystavujícím členském státě existuje nebezpečí porušení základních práv, jehož se dovolává vyžádaná osoba a které je důvodem k odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu?
- 5) Má na odpovědi na výše uvedené otázky vliv okolnost, že osoba, o jejíž předání se žádá, se mohla před soudy vystavujícího [členského] státu domáhat ochrany svých základních práv a napadnout příslušnost vystavujícího justičního orgánu, jakož i evropský zatýkací rozkaz, který byl na ni vydán, a to dokonce ve dvoustupňovém soudním řízení?
- 6) Má na odpovědi na výše uvedené otázky vliv okolnost, že vykonávající justiční orgán odmítá vykonat evropský zatýkací rozkaz z důvodů, jež nejsou výslovně stanoveny v rámcovém rozhodnutí [2002/584], zvláště pak z důvodu nedostatku příslušnosti vystavujícího justičního orgánu a existence závažného nebezpečí porušení základních práv ve vystavujícím [členském] státě, a to aniž požádal vystavující justiční orgán o konkrétní doplňující informace, které mohou mít vliv na toto rozhodnutí?
- 7) V případě, že by z odpovědi na výše uvedené otázky vyplývalo, že rámcové rozhodnutí [2002/584] brání za okolností projednávaného případu tomu, aby bylo předání osoby odmítnuto na základě výše uvedených důvodů odmítnutí:

Brání rámcové rozhodnutí [2002/584] tomu, aby Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) vydal nový evropský zatýkací rozkaz na tutéž osobu a ve vztahu k témuž členskému státu?“

K řízení před Soudním dvorem

K žádosti o použití zrychleného řízení o předběžné otázce

- 23 Předkládající soud požádal, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána ve zrychleném řízení o předběžné otázce podle článku 105 jednacího řádu Soudního dvora.
- 24 Na podporu své žádosti daný soud uvádí, že původní řízení má trestněprávní povahu, že uvedené řízení bylo přerušeno až do rozhodnutí Soudního dvora o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a že vůči vyžádaným osobám nebylo přijato žádné opatření spojené s odnětím osobní svobody.
- 25 Článek 105 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu může předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodnout o projednání předběžné otázky ve zrychleném řízení odchýlně od ustanovení tohoto jednacího řádu, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.
- 26 V projednávaném případě předseda Soudního dvora dne 31. března 2021 po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl, že není namístě vyhovět žádosti uvedené v bodě 23 tohoto rozsudku.

- 27 Je totiž třeba připomenout, že použití zrychleného řízení o předběžné otázce nezávisí na povaze sporu v původním řízení jako takové, ale na výjimečných okolnostech dané věci, které musí svědčit o mimořádné naléhavosti rozhodnout o těchto otázkách (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 30. května 2018, KN, C-191/18, nezveřejněné, EU:C:2018:383, bod 20 a citovaná judikatura).
- 28 Pokud jde přitom o věc v původním řízení, Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) neprokázal v této věci existenci výjimečných okolností, které by mohly svědčit o mimořádné naléhavosti.
- 29 Vzhledem k tomu, že řízení o předběžné otázce s sebou nese přerušení řízení probíhajícího před předkládajícím soudem do doby, než Soudní dvůr odpoví, tento odkladný účinek vlastního mechanismu předkládání předběžných otázek nemůže odůvodnit projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve zrychleném řízení (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 20. ledna 2014, Nguyen a Schönherr, C-2/14, nezveřejněné, EU:C:2014:1999, bod 14 a citovaná judikatura).
- 30 Dále je třeba uvést, že okolnost, že osoby, kterých se týká původní trestní řízení, nejsou v současné době ve vazbě, je důvodem pro nezahájení zrychleného řízení o předběžné otázce podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 20. září 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 a C-509/18, nezveřejněné, EU:C:2018:766, bod 13 a citovaná judikatura).

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

- 31 Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 7. listopadu 2022 podali C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres, L. Puig Gordi a A. Ponsatí Obiols návrh na znovuotevření ústní části řízení.
- 32 Na podporu tohoto návrhu uvedli, že nové skutečnosti a argumenty, které nebyly mezi účastníky řízení projednány, mohou mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora v projednávané věci.
- 33 Konkrétně odkazují na podpis usnesení místopředsedy Soudního dvora ze dne 24. května 2022, Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament a Španělsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413], na stanovisko Výboru OSN pro lidská práva ze dne 30. srpna 2022, na rozhodnutí španělských soudů, na okolnost, že několik obžalovaných v původním trestním řízení bylo údajně sledováno španělskými orgány, na stanoviska členů Evropské komise a na sdělení ústřední volební komise. Kromě toho mají řadu výhrad ke stanovisku generálního advokáta přednesenému v projednávané věci.
- 34 V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 83 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že Soudní dvůr může kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo předložil-li některý z účastníků řízení po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, anebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl projednán.
- 35 V projednávaném případě je třeba uvést, že skutečnosti, které C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres, L. Puig Gordi a C. Ponsatí Obiols označují za nové skutečnosti, nemohou mít na rozhodnutí Soudního dvora rozhodující vliv.

- 36 Tyto skutečnosti se totiž týkají buď individuální situace obžalovaných v původním trestním řízení, nebo údajných nedostatků španělského soudního systému. Soudnímu dvoru přitom v rámci tohoto řízení o předběžné otázce nepřísluší posoudit tuto individuální situaci nebo určit, zda jsou tvrzené nedostatky prokázány, ale přísluší mu pouze poskytnout výklad relevantních ustanovení unijního práva.
- 37 Pokud jde dále o výhrady ke stanovisku generálního advokáta, je třeba připomenout, že statut Soudního dvora Evropské Unie ani jednací řád neumožňují účastníkům řízení předložit vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem [rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 41].
- 38 Mimoto podle čl. 252 druhého pododstavce SFEU předkládá generální advokát veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora Evropské unie vyžadují jeho účast. Soudní dvůr není vázán ani tímto stanoviskem ani důvody, na základě kterých k němu generální advokát dospěl. Nesouhlas účastníka řízení se stanoviskem generálního advokáta tedy nemůže sám o sobě představovat důvod ke znovuotevření ústní části řízení, a to bez ohledu na otázky, kterými se generální advokát ve stanovisku zabýval [rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 42].
- 39 Je pravda, že Soudní dvůr může kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 83 svého jednacího řádu, zejména pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna.
- 40 V projednávaném případě má však Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta za to, že má po skončení písemné části řízení a po jednání, které se před ním konalo, k dispozici všechny informace nezbytné pro vydání rozhodnutí, jelikož argumenty vznesené proti stanovisku generálního advokáta v návrhu na znovuotevření ústní části řízení již byly mezi dotčenými účastníky řízení a zúčastněnými rozsáhle projednány.
- 41 S ohledem na výše uvedené není namístě tomuto návrhu vyhovět.

K předběžným otázkám

K přípustnosti první až šesté předběžné otázky

- 42 L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres, C. Ponsatí Obiols, M. Rovira Vergés a A. Gabriel Sabaté zpochybňují přípustnost některých položených otázek.
- 43 Na prvním místě C. Ponsatí Obiols, L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó a A. Comín Oliveres tvrdí, že první až šestá otázka jsou jako celek zjevně neužitečné pro vedení původního trestního řízení.
- 44 Tyto otázky se podle jejich názoru týkají především pravidel pro výkon evropských zatýkacích rozkazů, takže odpovědi na uvedené otázky jsou pro předkládající soud irelevantní, neboť předkládající soud má v původním trestním řízení postavení vystavujícího justičního orgánu. I když je pravda, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 25. července 2018, AY (Zatýkací rozkaz – Svědek) (C-268/17, EU:C:2018:602), souhlasil s poskytnutím odpovědi na otázky týkající se výkonu evropských zatýkacích rozkazů, které položil vystavující justiční orgán, okolnosti věci v původním řízení se nicméně liší od okolností věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek.

V posledně uvedené věci totiž vykonávající justiční orgán nerozhodoval o dotčeném evropském zatýkacím rozkazu a Soudní dvůr se vyjádřil k meritorní otázce týkající se zásady *ne bis in idem*, která byla relevantní jak pro vystavující justiční orgán, tak pro vykonávající justiční orgán.

- 45 Dále mají za to, že je třeba zohlednit skutečnost, že rozhodnutí cour d'appel de Bruxelles odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný na L. Puig Gordiho je založeno nejenom na porušení práva na spravedlivý proces, ale rovněž na porušení presumpce neviny. První až šestá otázka se přitom podle jejich názoru netýká poslední uvedeného důvodu, což znamená, že odpovědi Soudního dvora na tyto otázky nemohou v žádném případě vést k závěru, že tento evropský zatýkací rozkaz musí být vykonán.
- 46 Konečně tři z obžalovaných v původním trestním řízení požívají imunity jakožto členové Evropského parlamentu, takže na ně nemůže být vydán evropský zatýkací rozkaz, což v jejich případě činí první až šestou otázku hypotetickými.
- 47 Na druhém místě C. Ponsatí Obiols, L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó a A. Comín Oliveres uvádějí, že první otázka je v každém případě nepřipustná z jiného důvodu. Cílem této otázky je totiž podle jejich názoru získat od Soudního dvora prvky výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584 umožňující posoudit slučitelnost belgického právního předpisu s tímto rámcovým rozhodnutím, ačkoli tento předpis zůstane v belgickém právním řádu použitelný bez ohledu na odpověď Soudního dvora, neboť uvedené rámcové rozhodnutí nemá přímý účinek.
- 48 Na třetím místě M. Rovira Vergés a A. Gabriel Sabaté uvádí, že pátá otázka nesouvisí s původním řízením, jelikož obžalovaní nemohli zpochybnit příslušnost předkládajícího soudu ani se u španělských soudů dovolávat svých základních práv.
- 49 Na čtvrtém místě M. Rovira Vergés a A. Gabriel Sabaté tvrdí, že šestá otázka musí být prohlášena za nepřipustnou, a uvádějí, že v projednávaném případě vykonávající justiční orgán vycházel z doplňujících informací poskytnutých Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) a že Soudnímu dvoru nepřísluší rozhodovat o tom, zda je vhodné, aby vykonávající justiční orgán předložil žádost o doplňující informace.
- 50 V těchto jednotlivých ohledech je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy založené článkem 267 SFEU pouze věcí vnitrostátního soudu, před kterým probíhá původní řízení a který musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, jež bude vydáno, aby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 54 a citovaná judikatura).
- 51 Soudní dvůr smí rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem odmítnout pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu původního řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 55 a citovaná judikatura).

- 52 Pokud jde na prvním místě o tvrzení, že první až šestá otázka nejsou užitečné pro vedení původního trestního řízení, je třeba uvést, že předkládající soud upřesňuje, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce mu má zejména umožnit určit, zda může na L. Puig Gordiho vydat nový evropský zatýkácí rozkaz poté, co byl výkon předchozího evropského zatýkácího rozkazu, který na něj byl vydán, odmítnut, a zda musí ponechat v platnosti či zrušit evropské zatýkácí rozkazy vydané na ostatní obžalované v původním trestním řízení.
- 53 Tyto úvahy mohou odůvodnit, že uvedený soud může jakožto vystavující justiční orgán položit Soudnímu dvoru otázku týkající se podmínek výkonu evropského zatýkácího rozkazu.
- 54 Za zaručení základních práv v rámci řízení o evropském zatýkáčím rozkazu je totiž v první řadě odpovědný vystavující členský stát. Vzhledem k tomu, že vydání takového rozkazu může vést k zatčení osoby, na kterou byl vydán, musí mít tedy vystavující justiční orgán v zájmu zaručení těchto práv možnost předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku za účelem určení, zda musí ponechat v platnosti či zrušit evropský zatýkácí rozkaz nebo zda může takový rozkaz vydat [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, AY (Zatýkácí rozkaz – Svědek), C-268/17, EU:C:2018:602, body 28 a 29, a rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Spetsializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 39].
- 55 Argument C. Ponsatí Obiols, že tuto možnost nelze využít za účelem určení, za jakých podmínek musí vykonávající justiční orgán v zájmu zajištění dodržení čl. 47 druhého pododstavce Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) odmítnout výkon evropského zatýkáčím rozkazu, nemůže obstát, jelikož v zájmu respektování zásad vzájemné důvěry a loajální spolupráce nesmí vystavující justiční orgán vydat či ponechat v platnosti evropský zatýkáčím rozkaz, jehož výkon by měl být odmítnut zejména proto, aby nedošlo k porušení tohoto čl. 47 druhého pododstavce (obdobně viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, bod 60).
- 56 Stejně tak okolnost, na kterou poukazuje C. Ponsatí Obiols, tedy že vykonávající justiční orgán již odmítl vykonat evropský zatýkáčím rozkaz vydaný na L. Puig Gordiho, nemůže prokázat, že první až šestá otázka nemají žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, neboť existence takového zamítavého rozhodnutí může naopak odůvodnit, že si předkládající soud klade otázku, zda může – aniž poruší unijní právo – vydat nový evropský zatýkáčím rozkaz s cílem dosáhnout předání L. Puig Gordiho a zda ve vztahu k ostatním obžalovaným v původním trestním řízení musí být přijata nová opatření.
- 57 Vzhledem k tomu, že provedení takového přezkumu má v konečném důsledku za cíl upřesnit pravomoci a povinnosti vystavujícího justičního orgánu, skutečnost, že předkládající soud neklade Soudnímu dvoru otázku ohledně všech důvodů, na základě kterých cour d'appel de Bruxelles odmítl vykonat evropský zatýkáčím rozkaz vydaný na L. Puig Gordiho, nepostačuje za těchto podmínek k prokázání toho, že první až šestá otázka nemají žádný vztah k realitě nebo předmětu původního řízení.
- 58 Mimoto okolnost, že tři z obžalovaných v původním řízení požívají imunity jakožto členové Evropského parlamentu, nemůže v žádném případě prokázat, že jsou tyto otázky hypotetické, neboť ostatní obžalovaní v uvedeném řízení, mezi něž patří L. Puig Gordi, takové imunity nepožívají.

- 59 Na druhém místě, pokud jde konkrétně o údajnou nepřipustnost první otázky, stačí připomenout, že podle článku 267 SFEU má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu aktů přijatých orgány Evropské unie bez ohledu na to, zda mají či nemají přímý účinek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, bod 89, a rozsudek ze dne 15. ledna 2013, Križan a další, C-416/10, EU:C:2013:8, bod 56).
- 60 Pokud jde na třetím místě o údajnou nepřipustnost páté otázky, je třeba uvést, že argumentace M. Rovira Vergés a A. Gabriel Sabaté v tomto ohledu je v rozporu s informacemi, které předkládající soud poskytl ohledně průběhu řízení týkajícího se vyžádaných osob před španělskými soudy.
- 61 V rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU, které je založeno na jasném rozdělení funkcí mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, je přitom ke zjištění a posouzení skutkových okolností sporu v původním řízení i k výkladu a použití vnitrostátního práva příslušný pouze vnitrostátní soud (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2022, Volkswagen, C-134/20, EU:C:2022:571, bod 36 a citovaná judikatura).
- 62 Totéž na čtvrtém místě platí pro argument uplatněný M. Rovira Vergés, že šestá otázka musí být prohlášena za nepřipustnou, neboť vykonávající justiční orgán v projednávaném případě vycházel z doplňujících informací poskytnutých Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) jakožto vystavujícím justičním orgánem. Posledně uvedený totiž v předkládacím rozhodnutí výslovně zdůraznil, že takové informace vykonávajícímu justičnímu orgánu neposkytl, ale že jeden z jeho soudců odpověděl na otázky, které položilo belgické státní zastupitelství, aby si připravilo argumentaci na jednání konané v průběhu řízení o výkonu evropských zatýkacích rozkazů dotčených v původním řízení.
- 63 Na rozdíl od toho, co tvrdí A. Gabriel Sabaté, se kromě toho předkládající soud v šesté otázce netáže Soudního dvora na to, zda je vhodné, aby vykonávající justiční orgán předložil žádost o doplňující informace, ale táže se ho na to, zda má tento justiční orgán povinnost předložit takovou žádost před tím, než může odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz s odkazem na to, že vystavující justiční orgán není příslušný k vydání evropského zatýkacího rozkazu, a na existenci závažného nebezpečí porušení základních práv ve vystavujícím členském státě.
- 64 Taková otázka musí být přitom považována za otázku týkající se výkladu unijního práva. Soudní dvůr je tudíž povinen o ní rozhodnout.
- 65 Z výše uvedeného vyplývá, že první až šestá otázka jsou přípustné.

K věci samé

K první otázce

- 66 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán může výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnout z důvodu pro odmítnutí, který nevyplývá z tohoto rámcového rozhodnutí, ale pouze z práva vykonávajícího členského státu.

- 67 Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivního systému předávání osob odsouzených za porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 37 a citovaná judikatura].
- 68 Za tímto účelem z tohoto rámcového rozhodnutí a zejména z jeho čl. 1 odst. 2 vyplývá, že výkon evropského zatýkácího rozkazu představuje zásadu, zatímco odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 46 a citovaná judikatura].
- 69 V tomto ohledu je třeba na prvním místě zdůraznit, že zásada vzájemného uznávání předpokládá, že pouze evropské zatýkácí rozkazy ve smyslu čl. 1 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí musí být vykonány v souladu s jeho ustanoveními, což vyžaduje, aby takový zatýkácí rozkaz, který je v tomto ustanovení kvalifikován jako „soudní rozhodnutí“, byl vydán „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 38 a citovaná judikatura].
- 70 Na druhém místě vykonávající justiční orgán nesmí vyhovět evropskému zatýkácímu rozkazu, který nesplňuje minimální požadavky, na nichž závisí jeho platnost a mezi něž patří požadavky stanovené v článku 8 rámcového rozhodnutí 2002/584 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon doplňujícího trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 43, a rozsudek ze dne 9. října 2019, NJ (Státní zastupitelství ve Vídni), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, bod 29].
- 71 Na třetím místě vykonávající justiční orgány musí nebo mohou odmítnout vykonat evropský zatýkácí rozkaz z důvodů pro odmítnutí uvedených v člancích 3, 4 a 4a tohoto rámcového rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 24 a citovaná judikatura].
- 72 Na čtvrtém místě v případě existence nebezpečí porušení základních práv stanovených v člancích 4 a 47 Listiny může vykonávající justiční orgán ve výjimečných případech a po náležitém přezkumu evropskému zatýkácímu rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí nevyhovět [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 83, a rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 46 a citovaná judikatura].
- 73 Je tak nutno konstatovat, že každý z důvodů uvedených v judikatuře Soudního dvora, pro který vykonávající justiční orgán musí nebo může nevyhovět evropskému zatýkácímu rozkazu, vychází z rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 74 Z výše uvedeného mimoto vyplývá, že tyto důvody mají striktně omezený dosah, a umožňují tedy odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu pouze ve výjimečných případech.

- 75 Pokud bychom připustili, že každý členský stát může k uvedeným důvodům doplnit další důvody umožňující vykonávajícímu justičnímu orgánu nevyhovět evropskému zatýkácímu rozkazu, mohlo by to zaprvé narušit jednotné uplatňování rámcového rozhodnutí 2002/584 tím, že by jeho použití podléhalo normám vnitrostátního práva, a zadruhé zbavit povinnost vykonat evropské zatýkácí rozkazy, která je uvedena v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, účinnosti tím, že v praxi by každý členský stát mohl svobodně určit rozsah této povinnosti pro své vykonávající justiční orgány.
- 76 Takový výklad by bránil řádnému fungování zjednodušeného a efektivního systému předávání osob odsouzených za porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení, který byl zaveden uvedeným rámcovým rozhodnutím, a byl by tudíž v rozporu s cílem sledovaným tímto rámcovým rozhodnutím, který je připomenut v bodě 67 tohoto rozsudku.
- 77 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že belgické soudy odmítly vykonat evropský zatýkácí rozkaz, který byl vydán na L. Puig Gordiho, na základě čl. 4 bodu 5° zákona ze dne 19. prosince 2003 o evropském zatýkáčím rozkazu, který uvádí, že výkon evropského zatýkáčím rozkazu musí být odmítnut, existují-li závažné důvody se domnívat, že tento výkon by měl za následek porušení základních práv dotčené osoby, která jsou zakotvena v unijním právu.
- 78 Pokud je však takové ustanovení vykládáno v tom smyslu, že má stejný dosah jako čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, umožňuje odmítnout výkon evropského zatýkáčím rozkazu pouze v rámci uvedeném v bodě 72 tohoto rozsudku, a nelze na něj tedy nahlížet tak, že stanoví důvod pro odmítnutí, který nevyplývá z tohoto rámcového rozhodnutí.
- 79 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět, že rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán nemůže výkon evropského zatýkáčím rozkazu odmítnout z důvodu pro odmítnutí, který nevyplývá z tohoto rámcového rozhodnutí, ale pouze z práva vykonávajícího členského státu. Tento justiční orgán naproti tomu může vnitrostátní ustanovení, které stanoví, že výkon evropského zatýkáčím rozkazu je odmítnut, pokud by tento výkon vedl k porušení základního práva zakotveného unijním právem, použít za předpokladu, že dosah tohoto ustanovení nepřesahuje dosah čl. 1 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí, jak jej vykládá Soudní dvůr.

K druhé otázce

- 80 Vzhledem k odpovědi na první otázku není třeba na druhou otázku odpovídat.

K třetí otázce

- 81 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 odst. 1 a 2 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán může ověřit, zda byl evropský zatýkácí rozkaz vydán příslušným justičním orgánem, a má-li za to, že tomu tak není, výkon tohoto evropského zatýkáčím rozkazu odmítnout.
- 82 Jak bylo připomenuto v bodě 69 tohoto rozsudku, z čl. 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že pouze evropské zatýkácí rozkazy vydané justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí musí být vykonány.

- 83 Článek 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
- 84 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že pojem „justiční orgán“ ve smyslu tohoto ustanovení musí být v celé Unii vykládán autonomním a jednotným způsobem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 49] a že tento pojem zejména znamená, že dotýčný orgán jedná při výkonu funkcí inherentních vydání evropského zatýkacího rozkazu nezávisle [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 38].
- 85 I když v důsledku toho vykonávajícímu justičnímu orgánu přísluší se před vykonáním evropského zatýkacího rozkazu ujistit, že tento zatýkací rozkaz byl skutečně vydán justičním orgánem ve smyslu tohoto čl. 6 odst. 1, vykonávající justiční orgán nemůže naproti tomu na základě tohoto ustanovení ověřovat, že vystavující justiční orgán je z hlediska právních norem vystavujícího členského státu příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu.
- 86 Ačkoli totiž unijní normotvůrce zakotvil autonomní a jednotný pojem „justiční orgán“ ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/584, ponechal nicméně na každém členském státu, aby v rámci své procesní autonomie určil justiční orgány příslušné pro vydání evropského zatýkacího rozkazu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 31, a rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 48].
- 87 Vzhledem k tomu, že z důvodu tohoto rozhodnutí učiněného unijním normotvůrcem toto určení vyplývá výlučně z práva každého členského státu, přísluší justičním orgánům vystavujícího členského státu v rámci vymezeném v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 a případně pod dohledem vnitrostátních soudů vyššího stupně posoudit, zda jsou z hlediska práva tohoto členského státu příslušné pro vydání evropského zatýkacího rozkazu.
- 88 Jak uvedl generální advokát v bodě 74 svého stanoviska, závěr, že posouzení vlastní příslušnosti provedené vystavujícím justičním orgánem může být následně přezkoumáno vykonávajícím justičním orgánem, by znamenal svěřit posledně uvedenému orgánu obecnou funkci spočívající v přezkumu procesních rozhodnutí přijatých ve vystavujícím členském státě, což by bylo v rozporu se zásadou vzájemného uznávání, která je podle bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 úhelným kamenem justiční spolupráce.
- 89 Proto je třeba na třetí otázku odpovědět, že čl. 1 odst. 1 a 2 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán nemůže ověřit, zda byl evropský zatýkací rozkaz vydán příslušným justičním orgánem, a v případě, že tomu tak není, výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout.

K čtvrté otázce písm. c) a k páté otázce

- 90 Na úvod je třeba poznamenat, že čtvrtá otázka písm. c) se obecně týká informací, které musí mít vykonávající justiční orgán k dispozici pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu z důvodu, že by tento výkon vedl k nebezpečí porušení základních práv ve vystavujícím členském státě, což odůvodňuje, aby bylo o této podotázce rozhodnuto na prvním místě.

- 91 Dále je třeba uvést, že navzdory obecné formulaci uvedené podotázky z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) se konkrétně táže, zda je pro účely uvedeného výkonu relevantní údajné nebezpečí, že osoba, na kterou byl tento evropský zatýkácí rozkaz vydán, bude po svém předání do tohoto členského státu čelit porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny, jelikož by tato osoba byla souzena soudem, který k tomu není příslušný.
- 92 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že podstatou čtvrté otázky písm. c) a páté otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, může výkon tohoto evropského zatýkácího rozkazu odmítnout, má-li za to, že této osobě hrozí, že bude po svém předání do vystavujícího členského státu souzena soudem, který k tomu není příslušný, ačkoli se uvedená osoba mohla u soudů tohoto členského státu dovolávat svých základních práv za účelem zpochybnění příslušnosti vystavujícího justičního orgánu a tohoto evropského zatýkácího rozkazu.
- 93 Je třeba připomenout, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy i zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu stěžejní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně je nutno uvést, že zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 40 a citovaná judikatura].
- 94 Při uplatňování unijního práva tedy mohou být členské státy povinny na základě tohoto práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Uníí [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 41 a citovaná judikatura].
- 95 Vysoký stupeň důvěry mezi členskými státy, na němž spočívá mechanismus evropského zatýkácího rozkazu, je ovšem založen na předpokladu, že trestní soudy vystavujícího členského státu, které v důsledku výkonu evropského zatýkácího rozkazu budou muset vést trestní stíhání nebo řízení o výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, jakož i trestní řízení ve věci samé, splňují požadavky, které jsou neoddělitelně spjatý se základním právem na spravedlivý proces, jež je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny. Toto základní právo má totiž zásadní význam jakožto záruka ochrany všech práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, a jako záruka zachování společných hodnot členských států stanovených v článku 2 SEU, zejména hodnoty právního státu [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 45 a citovaná judikatura].
- 96 Ačkoliv za těchto podmínek přísluší v první řadě každému členskému státu, aby za účelem zajištění plného uplatňování zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, na nichž je postaveno fungování tohoto mechanismu, zajistil s výhradou konečného přezkumu Soudním dvorem zachování požadavků neoddělitelně spjatých s uvedeným základním právem tím, že se zdrží jakéhokoli opatření, které by je mohlo ohrozit, platí, že existuje-li skutečné nebezpečí, že

v případě předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, vystavujícímu justičnímu orgánu bude totéž základní právo porušeno, ve výjimečných případech může vykonávající justiční orgán, jak bylo připomenuto v bodě 72 tohoto rozsudku, tomuto evropskému zatýkácímu rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 nevyhovět [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 46 a citovaná judikatura].

- 97 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, k dispozici důkazy, které mají prokázat existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému vystavujícího členského státu dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, musí tento orgán konkrétně a přesně ověřit, zda vzhledem k osobní situaci této osoby, k povaze trestného činu, za který je stíhána, a ke skutkovým okolnostem, za nichž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do tohoto členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 52, a rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 50].
- 98 Pokud jde o použitelnost tohoto dvoufázového přezkumu z důvodu odmítnutí vykonat evropský zatýkácí rozkaz, který je předmětem čtvrté otázky písm. c), je třeba připomenout, že vykonávající justiční orgán je zejména povinen provést takový přezkum za účelem posouzení, zda dotyčné osobě v případě jejího předání do vystavujícího členského státu hrozí skutečné nebezpečí porušení jejího základního práva na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 66].
- 99 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, který musí být zohledněn v rámci výkladu článku 47 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 64], vyplývá, že příslušnost soudu k projednání věci na základě relevantních vnitrostátních pravidel je součástí požadavku na „soud zřízený zákonem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 této úmluvy (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 20. července 2006, Sokurenko a Strygun v. Ukrajina, CE:ECHR:2006:0720JUD002945804, §§ 26 až 29, a rozsudek ESLP ze dne 1. prosince 2020, Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, §§ 217 a 223).
- 100 Za soud zřízený zákonem ve smyslu tohoto čl. 6 odst. 1 nelze zejména považovat vnitrostátní nejvyšší soud, který rozhoduje v prvním a posledním stupni v trestní věci, aniž má výslovný právní základ, který mu dává pravomoc rozhodovat o všech obžalovaných (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 22. června 2000, Coëme a další v. Belgie, CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, §§ 107 až 110, a rozsudek ESLP ze dne 2. června 2005, Claes a další v. Belgie, CE:ECHR:2005:0602JUD004682599, §§ 41 až 44).

- 101 Ačkoli za těchto podmínek vykonávající justiční orgán nemůže – jak vyplývá z odpovědi na třetí otázku – ověřit příslušnost vystavujícího justičního orgánu, vykonávajícímu justičnímu orgánu naopak přísluší, aby v případě, že osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, tvrdí, že po svém předání do vystavujícího členského státu bude čelit porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny, jelikož bude v tomto státě souzena soudem, který k tomu není příslušný, posoudil opodstatněnost tohoto tvrzení v rámci dvoufázového přezkumu uvedeného v bodě 97 tohoto rozsudku.
- 102 Pokud jde o obsah tohoto přezkumu, je třeba uvést, že v rámci první fáze musí justiční orgán vykonávající daný evropský zatýkací rozkaz určit, zda existují objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které mají prokázat existenci skutečného nebezpečí, že ve vystavujícím členském státě dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, zejména v souvislosti s nesplněním požadavku na soud zřízený zákonem, z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků v tomto členském státě nebo nedostatků, které se dotýkají objektivně určitelné skupiny osob, k níž dotyčná osoba patří [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89, a rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 67].
- 103 V kontextu tvrzení týkajících se nebezpečí, že osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, musí vykonávající justiční orgán za účelem určení, zda jsou takové nedostatky prokázány, provést celkové posouzení fungování soudního systému vystavujícího členského státu s ohledem na požadavek soudu zřízeného zákonem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 77]. Tento justiční orgán bude muset mít za to, že tyto nedostatky jsou prokázány, pokud z tohoto celkového posouzení vyplývá, že obžalovaní jsou obecně v tomto členském státě zbaveni účinného právního prostředku, který umožňuje přezkoumat příslušnost trestního soudu, který o nich má rozhodnout, a má podobu přezkumu vlastní příslušnosti uvedeným soudem nebo podobu opravného prostředku podaného k jinému soudu.
- 104 V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že tvrzení týkající se nepřislušnosti soudu vystavujícího členského státu k rozhodnutí o osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, nelze zaměňovat se zpochybněním příslušnosti vystavujícího justičního orgánu nebo podmínek vydání tohoto evropského zatýkacího rozkazu, okolnosti, že posledně uvedená příslušnost nebo tyto podmínky mohou být, nebo v dotčeném řízení skutečně byly zpochybněny před soudy tohoto členského státu, nemůže být jako takové přiznán rozhodující charakter pro účely rozhodnutí o výkonu uvedeného evropského zatýkacího rozkazu.
- 105 Průběh řízení o evropském zatýkacím rozkazu před soudy vystavujícího členského státu však musí být v rozsahu, v němž poskytuje údaje o praxi těchto soudů a o jejich výkladu příslušných vnitrostátních pravidel, zohledněn vykonávajícím justičním orgánem při celkovém posouzení předvídatelného průběhu trestního řízení následujícího po předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz [obdobně viz rozsudek ze dne 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 80 a citovaná judikatura], a to zejména v takové situaci, o jakou jde v původním řízení, kdy na základě práva tohoto členského státu má tentýž soud v zásadě vykonávat funkce vystavujícího justičního orgánu a soudu, který o věci rozhoduje.

- 106 V rámci druhé fáze musí vykonávající justiční orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, do jaké míry mohou mít nedostatky, které byly zjištěny v první fázi přezkumu uvedeného v bodě 97 tohoto rozsudku, dopad na řízení, která budou vedena proti osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkáací rozkaz, a zda vzhledem k osobní situaci této osoby, k povaze trestného činu, za který je stíhána, a ke skutkovým okolnostem, za nichž byl tento evropský zatýkáací rozkaz vydán, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do tohoto členského státu hrozí uvedené osobě skutečné nebezpečí porušení základního práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 55, a rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem vystavujícího členského státu), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 53].
- 107 Pokud podle tvrzení dané osoby toto nebezpečí vyplývá ze skutečnosti, že v případě předání by o ní mohl rozhodovat soud, který k tomu není příslušný, lze existenci takového nebezpečí konstatovat pouze tehdy, je-li s ohledem na soudní pravidla pro určení příslušnosti a procesní pravidla použitelná ve vystavujícím členském státě soud, který bude pravděpodobně rozhodovat v řízení vedeném proti této osobě v tomto členském státě, zjevně nepřislušný.
- 108 Ačkoli by taková nepřislušnost mohla vyvolat oprávněné obavy zejména ohledně nestrannosti dotyčného soudu a bránit předání uvedené osoby, nemůže být takový závěr platně založen na tom, že se justiční orgány vystavujícího členského státu a justiční orgány vykonávajícího členského státu neshodují na přesné působnosti daných pravidel.
- 109 Konečně vzhledem k tomu, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) se zejména táže, zda může vykonávající justiční orgán odmítnout vykonat evropský zatýkáací rozkaz z důvodu nebezpečí porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny, aniž konstatoval existenci systematických nebo celoplošných nedostatků ve vystavujícím členském státě, je třeba připomenout, že tyto dvě fáze přezkumu uvedeného v bodě 97 tohoto rozsudku zahrnují analýzu získaných informací na základě rozdílných kritérií, takže tyto fáze nelze zaměňovat [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 56].
- 110 Z judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že konstatuje-li vykonávající justiční orgán, že jsou dány důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích ve fungování soudního systému vystavujícího členského státu, nemůže to odůvodnit, že tento justiční orgán odmítne vykonat evropský zatýkáací rozkaz, aniž provede druhou fázi přezkumu uvedeného v bodě 97 tohoto rozsudku [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 81].
- 111 Stejně tak pokud osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkáací rozkaz, tvrdí, že je vystavena nebezpečí porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny z důvodu, že bude ve vystavujícím členském státě souzena soudem, který k tomu není příslušný, ale vykonávající justiční orgán má za to, že informace, které má k dispozici, nepředstavují objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které mají prokázat existenci systémových či celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému tohoto členského státu nebo nedostatků ovlivňujících soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž tato osoba patří, nemůže tento orgán odmítnout vykonat tento evropský zatýkáací rozkaz z důvodu uváděného danou osobou.

- 112 Je totiž třeba zdůraznit, že pokud právní řád vystavujícího členského státu stanoví právní prostředky, které umožňují přezkoumat příslušnost soudu, jenž má rozhodnout o osobě předané na základě evropského zatýkácího rozkazu, a které mají podobu přezkumu vlastní příslušnosti uvedeným soudem nebo opravného prostředku podaného k jinému soudu, lze nebezpečí, že tato osoba bude souzena soudem tohoto členského státu, který k tomu není příslušný, v zásadě vyloučit tím, že uvedená osoba uplatní tyto právní prostředky.
- 113 Mimoto z hlediska povahy porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny, jehož se dovolává osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz a která se nachází v takové situaci, jaká je popsána ve čtvrté otázce písm. c), je nutno konstatovat, že uplatnění takových právních prostředků musí – za předpokladu, že jsou účinné – umožnit zabránit samotnému vzniku tohoto porušení nebo každopádně vzniku nenapravitelné škody plynoucí z tohoto porušení.
- 114 Při neexistenci objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných informací, které mohou prokázat existenci systémových nebo celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému vystavujícího členského státu nebo nedostatků ovlivňujících soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž dotyčná osoba patří, přitom neexistuje platný důvod pro to, aby vykonávající justiční orgán předpokládal, že právní prostředky uvedené v bodě 112 tohoto rozsudku neexistují, nebo jsou neúčinné, neboť tento justiční orgán je naopak povinen, jak uvedl generální advokát v bodě 116 svého stanoviska, založit svou analýzu na existenci a účinnosti uvedených právních prostředků v souladu se zásadou vzájemné důvěry.
- 115 Důvěra, která musí být přiznána soudům vystavujícího členského státu, je ostatně logickým důsledkem zásady připomenuté v bodě 54 tohoto rozsudku, podle které je za zajištění dodržování základních práv osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, v prvé řadě odpovědný tento členský stát.
- 116 Při neexistenci takové důvěry by vykonávající justiční orgán musel v okamžiku, kdy jsou mu předložena taková tvrzení, o jaká jde v původním řízení, přezkoumat používání soudních pravidel pro určení příslušnosti a procesních pravidel soudy vystavujícího členského státu v konkrétním případě, což by bylo – jak bylo uvedeno v bodě 88 tohoto rozsudku – v rozporu se zásadou vzájemného uznávání, na které je rámcové rozhodnutí 2002/584 založeno. Z ustálené judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že toto rámcové rozhodnutí, vykládané ve světle ustanovení Listiny, nemůže být vykládáno tak, že by zpochybňovalo účinnost systému justiční spolupráce mezi členskými státy [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 47].
- 117 Výše uvedený výklad tak umožňuje zaručit, že přezkum, zda soudy vystavujícího členského státu dodržují právo stanovené v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, může být v souladu s judikaturou Soudního dvora vykonávajícím justičním orgánem proveden pouze za výjimečných okolností [v tomto smyslu viz posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 191].
- 118 Tento výklad může rovněž zajistit, aby byly kromě záruk, které pro osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, vyplývají z článku 47 Listiny, zohledněny jiné zájmy, jako je případně nutnost dodržovat základní práva obětí předmětných trestných činů [obdobně viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, body 60 až 63].

- 119 S ohledem na výše uvedené je třeba na čtvrtou otázku písm. c) a na pátou otázku odpovědět, že čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, nemůže výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout z důvodu, že této osobě po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, ledaže
- má tento justiční orgán k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které s ohledem na požadavek na soud zřízený zákonem svědčí o tom, že existují systémové nebo celoplošné nedostatky ve fungování soudního systému vystavujícího členského státu nebo nedostatky ovlivňující soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž dotyčná osoba patří, které znamenají, že dotyční jednotlivci jsou obecně v tomto členském státě zbaveni účinného právního prostředku umožňujícího přezkoumat příslušnost trestního soudu, který o nich má rozhodovat, a
 - uvedený justiční orgán konstatuje, že za konkrétních okolností dotčené věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že s ohledem zejména na informace, které poskytla osoba, na kterou byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán, a které se týkají její osobní situace, povahy trestného činu, za který je stíhána, skutkových okolností, za nichž byl uvedený evropský zatýkací rozkaz vydán, nebo jakékoli jiné relevantní okolnosti, je soud, před kterým bude ve vystavujícím členském státě pravděpodobně probíhat řízení proti této osobě, za tímto účelem zjevně nepříslušný.
- 120 Okolnost, že dotyčná osoba se před soudy vystavujícího členského státu mohla dovolávat svých základních práv ke zpochybnění příslušnosti vystavujícího justičního orgánu a evropského zatýkacího rozkazu, který na ni byl vydán, nemá v tomto ohledu rozhodující význam.

Ke čtvrté otázce písm. a) a b)

- 121 Podstatou čtvrté otázky písm. a) a b) předkládajícího soudu je, zda čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že v situaci, kdy osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, tvrdí, že jí po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, existence zprávy GTDA může sama o sobě odůvodnit, že vykonávající justiční orgán odmítne vykonat tento evropský zatýkací rozkaz, nebo není-li tomu tak, může být tímto justičním orgánem zohledněna za účelem rozhodnutí, zda je třeba výkon uvedeného evropského zatýkacího rozkazu odmítnout z důvodu uváděného touto osobou.
- 122 Z odpovědi na čtvrtou otázku písm. c) vyplývá, že výkon evropského zatýkacího rozkazu lze z důvodu, že osobě, na kterou byl vydán, po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, odmítnout pouze tehdy, když vykonávající justiční orgán dospěje k závěru, že jednak v tomto členském státě existuje skutečné nebezpečí porušení základního práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny z důvodu systémových či celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému uvedeného členského státu nebo nedostatků ovlivňujících soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž dotyčná osoba patří, a jednak že soud, před kterým bude pravděpodobně probíhat řízení proti uvedené osobě v tomtéž členském státě, je zjevně nepříslušný.

- 123 Vzhledem k tomu, že takový závěr musí být založen jak na objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných informacích o fungování soudního systému vystavujícího členského státu, tak na konkrétní a přesné analýze individuální situace vyžádané osoby, nemůže zpráva GTDA, která se podle údajů poskytnutých předkládajícím soudem netýká přímo této situace, stačit k odůvodnění odmítnutí vykonat evropský zatýkácí rozkaz vydaný na tuto osobu.
- 124 Z judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, ze kterých musí vykonávající justiční orgán vycházet za účelem řádného provedení první fáze přezkumu uvedeného v bodě 97 tohoto rozsudku, mohou vyplývat mimo jiné z takových mezinárodních soudních rozhodnutí, jako jsou rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, ze soudních rozhodnutí vystavujícího členského státu a z rozhodnutí, zpráv a dalších dokumentů vydaných orgány Rady Evropy nebo v rámci systému Organizace spojených národů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89).
- 125 Vzhledem k tomu, že mandát GTDA vyplývá z rezolucí 15/18, 20/16 a 33/30 Rady OSN pro lidská práva, která byla sama zřízena rezolucí 60/251 Valného shromáždění OSN ze dne 15. března 2006, zpráva vypracovaná GTDA může tudíž patřit mezi skutečnosti, které mohou být zohledněny v rámci první fáze tohoto přezkumu, aniž je vykonávající justiční orgán vázán závěry uvedenými v této zprávě.
- 126 Proto je třeba na čtvrtou otázku písm. a) a b) odpovědět, že čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že v situaci, kdy osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, tvrdí, že jí po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, existence zprávy GTDA, která se přímo netýká situace této osoby, nemůže sama o sobě odůvodnit, že vykonávající justiční orgán odmítne vykonat tento evropský zatýkácí rozkaz, ale takovou zprávu může naproti tomu tento justiční orgán spolu s dalšími skutečnostmi zohlednit za účelem posouzení existence systémových či celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému tohoto členského státu nebo nedostatků ovlivňujících soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž uvedená osoba patří.

K šesté otázce

- 127 Na úvod je třeba poznamenat, že šestá otázka se týká možnosti odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu buď z důvodu, že vystavující justiční orgán není k vydání tohoto evropského zatýkácího rozkazu příslušný, nebo z důvodu, že osobě, na kterou byl tento evropský zatýkácí rozkaz vydán, po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný.
- 128 Vzhledem k tomu, že z odpovědi na třetí otázku vyplývá, že první z těchto důvodů nemůže v žádném případě odůvodnit odmítnutí vykonat evropský zatýkácí rozkaz, je třeba šestou otázku zkoumat pouze v rozsahu, v němž se týká druhého z uvedených důvodů.
- 129 Je tudíž třeba mít za to, že podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán odmítl vykonat evropský zatýkácí rozkaz z důvodu, že osobě, na kterou byl tento evropský zatýkácí rozkaz vydán, po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, aniž předtím požádal vystavující justiční orgán o doplňující informace.

- 130 Článek 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací.
- 131 Z judikatury Soudního dvora mimoto vyplývá, že zejména ve snaze zajistit, aby nebylo ochromeno fungování evropského zatýkacího rozkazu, se musí dialog mezi vykonávajícími justičními orgány a vystavujícími justičními orgány řídit povinností loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU. Ze zásady loajální spolupráce zejména vyplývá, že členské státy se navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv [rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 48 a citovaná judikatura].
- 132 Z tohoto hlediska musí vystavující a vykonávající justiční orgány ve snaze zajistit účinnou spolupráci v trestních věcech plně využívat nástroje upravené zejména v čl. 8 odst. 1 a článku 15 rámcového rozhodnutí 2002/584 s cílem podpořit vzájemnou důvěru, na které je tato spolupráce založena [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 49 a citovaná judikatura].
- 133 V tomto kontextu je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 107 tohoto rozsudku, vykonávající justiční orgán může z důvodu, že osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout zejména pouze pod podmínkou, že tento vykonávající justiční orgán konstatoval, že s ohledem na soudní pravidla pro určení příslušnosti a procesní pravidla použitelná v tomto členském státě je soud, který bude pravděpodobně rozhodovat v řízení vedeném proti této osobě v uvedeném členském státě, zjevně nepříslušný.
- 134 Vzhledem k tomu, že takový závěr spočívá nezbytně na analýze práva vystavujícího členského státu, vykonávající justiční orgán nemůže tento závěr učinit bez toho, aby předtím požádal vystavující justiční orgán o informace týkající se těchto pravidel, neboť jinak by porušil zásadu loajální spolupráce.
- 135 Je třeba nicméně zdůraznit, že z odpovědi na čtvrtou otázku písm. c) vyplývá, že taková žádost není odůvodněna v případě, kdy má vykonávající justiční orgán za to, že nemá k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace umožňující prokázat existenci systémových nebo celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému tohoto členského státu nebo nedostatků ovlivňujících soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž dotyčná osoba patří. Tento justiční orgán totiž v takovém případě nemůže odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz z důvodu zjevné nepříslušnosti soudu, který bude pravděpodobně o této osobě rozhodovat.
- 136 Na šestou otázku je proto třeba odpovědět, že čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající justiční orgán odmítl vykonat evropský zatýkací rozkaz z důvodu, že osobě, na kterou byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán, po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, aniž předtím požádal vystavující justiční orgán o doplňující informace.

K sedmé otázce

- 137 Předkládající soud upřesňuje, že o odpověď na sedmou otázku žádá Soudní dvůr v případě, že z odpovědí na první až šestou otázku vyplývá, že za okolností věci v původním řízení brání rámcové rozhodnutí 2002/584 odmítnutí předat osobu na základě důvodů uvedených v těchto otázkách.
- 138 Vzhledem k tomu, že článek 267 SFEU neopravňuje Soudní dvůr k tomu, aby použil pravidla unijního práva na určitý případ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. května 2020, Bouygues travaux publics a další, C-17/19, EU:C:2020:379, bod 51 a citovaná judikatura), je třeba pro úplnost odpovědět na sedmou otázku, aniž je dotčeno, jak příslušné soudy posoudí možnost vykonat evropské zatýkácí rozkazy vydané předkládajícím soudem ve věci v původním řízení.
- 139 Podstatou této sedmé otázky předkládajícího soudu je, zda rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát vydal několik po sobě jdoucích evropských zatýkácích rozkazů na vyžádanou osobu za účelem jejího předání poté, co byl tímto členským státem výkon prvního evropského zatýkácího rozkazu vydaného na tuto osobu odmítnut.
- 140 V tomto ohledu je třeba především uvést, že žádné ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584 nevylučuje vydání několika po sobě jdoucích evropských zatýkácích rozkazů na jednu osobu, včetně případu, kdy byl výkon prvního evropského zatýkácího rozkazu vydaného na tuto osobu odmítnut.
- 141 Kromě toho se takové vydání může ukázat jako nezbytné – a to zejména poté, co byly odmítnuty skutečnosti bránící výkonu předchozího evropského zatýkácího rozkazu, nebo pokud rozhodnutí o odmítnutí vykonat tento evropský zatýkácí rozkaz nebylo v souladu s unijním právem, – k tomu, aby byl dokončen postup předání vyžádané osoby, a tedy podpořeno, jak uvedl generální advokát v bodě 137 svého stanoviska, dosažení cíle spočívajícího v boji proti beztrestnosti, který sleduje toto rámcové rozhodnutí.
- 142 Z judikatury Soudního dvora naproti tomu vyplývá, že vydání evropského zatýkácího rozkazu, jehož výkon by vedl k porušení článku 47 Listiny a musel by být za podmínek uvedených v ustálené judikatuře Soudního dvora vykonávajícím justičním orgánem odmítnut, není slučitelné se zásadami vzájemné důvěry a loajální spolupráce (obdobně viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, bod 60).
- 143 Vystavující justiční orgán tudíž nemůže v případě, že nedojde ke změně okolností, vydat nový evropský zatýkácí rozkaz na danou osobu poté, co vykonávající justiční orgán odmítl v souladu s tím, co mu ukládá čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, vyhovět předchozímu evropskému zatýkácímu rozkazu vydanému na tuto osobu.
- 144 Dále vzhledem k tomu, že – jak bylo uvedeno v bodě 54 tohoto rozsudku – vydání evropského zatýkácího rozkazu může mít za následek zatčení osoby, na kterou byl tento zatýkácí rozkaz vydán, a tudíž může zasáhnout do její osobní svobody, justičnímu orgánu, který má v úmyslu vydat evropský zatýkácí rozkaz, přísluší posoudit, zda je s ohledem na konkrétní případ toto vydání přiměřené [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 49, a rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 64].

- 145 Při takovém přezkumu tomuto justičnímu orgánu zejména přísluší zohlednit povahu a závažnost trestného činu, pro který je vyžádána osoba stíhána, důsledky, které mají pro tuto osobu evropský zatýkácí rozkaz či rozkazy, které na ni byly vydány, nebo také vyhlídky výkonu případného nového evropského zatýkácího rozkazu.
- 146 S ohledem na výše uvedené je třeba na sedmou otázku odpovědět, že rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát vydal několik po sobě jdoucích evropských zatýkácích rozkazů na vyžádanou osobu za účelem jejího předání poté, co byl tímto členským státem výkon prvního evropského zatýkácího rozkazu na tuto osobu odmítnut, pokud výkon nového evropského zatýkácího rozkazu nepovede k porušení čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí a vydání posledně uvedeného evropského zatýkácího rozkazu je přiměřené.

K nákladům řízení

- 147 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009,**

musí být vykládáno v tom smyslu, že

vykonávající justiční orgán nemůže výkon evropského zatýkácího rozkazu odmítnout z důvodu pro odmítnutí, který nevyplývá z rámcového rozhodnutí 2002/584, v pozměněném znění, ale pouze z práva vykonávajícího členského státu. Tento justiční orgán naproti tomu může vnitrostátní ustanovení, které stanoví, že výkon evropského zatýkácího rozkazu je odmítnut, pokud by tento výkon vedl k porušení základního práva zakotveného unijním právem, použít za předpokladu, že dosah tohoto ustanovení nepřesahuje dosah čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, v pozměněném znění, jak jej vykládá Soudní dvůr Evropské unie.

- 2) Článek 1 odst. 1 a 2 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299,**

musí být vykládány v tom smyslu, že

vykonávající justiční orgán nemůže ověřit, zda byl evropský zatýkácí rozkaz vydán příslušným justičním orgánem, a v případě, že tomu tak není, výkon tohoto evropského zatýkácího rozkazu odmítnout.

- 3) Článek 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny základních práv Evropské unie,**

musí být vykládán v tom smyslu, že

vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, nemůže výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout z důvodu, že této osobě po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, ledaže

- má tento justiční orgán k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které s ohledem na požadavek na soud zřízený zákonem svědčí o tom, že existují systémové nebo celoplošné nedostatky ve fungování soudního systému vystavujícího členského státu nebo nedostatky ovlivňující soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž dotyčná osoba patří, které znamenají, že dotyční jednotlivci jsou obecně v tomto členském státě zbaveni účinného právního prostředku umožňujícího přezkoumat příslušnost trestního soudu, který o nich má rozhodovat, a**
- uvedený justiční orgán konstatuje, že za konkrétních okolností dotčené věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že s ohledem zejména na informace, které poskytla osoba, na kterou byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán, a které se týkají její osobní situace, povahy trestného činu, za který je stíhána, skutkových okolností, za nichž byl uvedený evropský zatýkací rozkaz vydán, nebo jakékoli jiné relevantní okolnosti, je soud, před kterým bude ve vystavujícím členském státě pravděpodobně probíhat řízení proti této osobě, za tímto účelem zjevně nepříslušný.**

Okolnost, že dotyčná osoba se před soudy vystavujícího členského státu mohla dovolávat svých základních práv ke zpochybnění příslušnosti vystavujícího justičního orgánu a evropského zatýkacího rozkazu, který na ni byl vydán, nemá v tomto ohledu rozhodující význam.

- 4) Článek 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny základních práv,**

musí být vykládán v tom smyslu, že

v situaci, kdy osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, tvrdí, že jí po jejím předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, existence zprávy Pracovní skupiny pro svévolné zadržování, která se přímo netýká situace této osoby, nemůže sama o sobě odůvodnit, že vykonávající justiční orgán odmítne vykonat tento evropský zatýkací rozkaz, ale takovou zprávu může naproti tomu tento justiční orgán spolu s dalšími skutečnostmi zohlednit za účelem posouzení existence systémových či celoplošných nedostatků ve fungování soudního systému tohoto členského státu nebo nedostatků ovlivňujících soudní ochranu objektivně určitelné skupiny osob, k níž uvedená osoba patří.

- 5) Článek 15 odst. 2, rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299,**

musí být vykládán v tom smyslu, že

brání tomu, aby vykonávající justiční orgán odmítl vykonat evropský zatýkací rozkaz z důvodu, že osobě, na kterou byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán, po jejím

předání do vystavujícího členského státu hrozí, že bude souzena soudem, který k tomu není příslušný, aniž předtím požádal vystavující justiční orgán o doplňující informace.

6) Rámcové rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299,

musí být vykládáno v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby členský stát vydal několik po sobě jdoucích evropských zatýkacích rozkazů na vyžádanou osobu za účelem jejího předání poté, co byl tímto členským státem výkon prvního evropského zatýkacího rozkazu na tuto osobu odmítnut, pokud výkon nového evropského zatýkacího rozkazu nepovede k porušení čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, v pozměněném znění, a vydání posledně uvedeného evropského zatýkacího rozkazu je přiměřené.

Podpisy.